

15502
Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 28-lea.

Nr. 247

1938.

Poezii patriotice

Culegere aleătuită

de

BCU Cluj / Central University Library Cluj
ION BRĂAZU și ION CHINEZU

Editura Asociațiunii „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna 6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Tratată“, s. a., Sibiu.

Prețul 5 Lei.

**„Asociațiunea pentru literatura Română
și cultura poporului român“, „ASTRA“.**

Intemeiată în 1861.

**PREȘEDINȚE DE ONOARE:
M. S. Regele CAROL II.**

**Președinte activ:
Dr. Iuliu Moldovan.**

**Vice-președinte:
Dr. Gh. Moga.**

**Vice-președinte:
Dr. Gh. Preda.**

**Vice-președinte:
Dr. Sabin Evușianu.**

Comitetul central al „Asociațiunii“ numără 50 de
fruntași din toate păturile societății românești.

**E datoria fiecărui bun
român să sprijinească „Aso-
ciațiunea“, cefind publicațiile
ei și înscriindu-se de membru.**

Taxele de membru sunt următoarele:

Membru fondator al Casei Naționale, odată pentru totdeauna.	Lei 5000.—
Membru fondator al „Asociațiunii“, odată pentru totdeauna.	„ 1000.—
Membru pe viață al „Asociațiunii“, odată pentru totdeauna.	„ 500.—
Membru activ al „Asociațiunii“, anual	„ 30.—
Membru ajut. al „Asociațiunii“, anual	„ 10.—

Biblioteca populară a Asociației „Astra“.

Anul al 28-lea.

Nr. 247

1938.

Poezii patriotice

Culegere aleătuță

de

ION BREAZU și ION CHINEZU

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201504400

Editura Asociației „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna 6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Traiană“, s. a., Sibiu.

Prețul 5 Lei.

Prefață.

Această cărticică este închinată celei mai sfinte dintre simțirile omenești: iubirii de patrie. Adâncă și nelămurită este această simțire și greu poate fi coborită în cuvinte, fiindcă prin patrie noi nu înțelegem numai pământul și apele dintre granițele țării, munții falnici și văile umbrite, dealurile domoale și câmpiile mănoase, ci, pe deasupra tuturor acestora, prin ea noi mai înțelegem și amintirea străbunilor, care au hălăduit prin veacuri pe aceste platuri românești, s'au bucurat și au suferit sub acelaș cer binecuvântat, au sângerat în lupte grele și și-au amestecat osemintele în țărâna pe care o călcăm.

Moștenirea pe care ei ne-au lăsat-o: limba și legea, portul și datinele — adecă tot ceea ce a făcut din noi un *neam* cu roșturi trănice și nu o strânsură de oameni — și-a pus pe vecl pecetea ei românească pe acest pământ. Prin pecetea asta pământul dintre Nistru și Tisa a devenit o patrie, o *moșie*, cum așa de frumos îl spuneau bătrânii. Pentru un om cu sufletul întreg, cum știți, moșia nu este o avere oarecare, un petec de pământ ca oricare altul. De moșia

moștenită te legi cu puterile tainice ale sufletului, cu toate obligațiile de a o păstra neatinsă, curată și sportită pe seama viitorului.

O asemenea moște a tuturor câți vorbim aceeași limbă și ne înfrățim prin aceleași năzuinți este patria pe care Dumnezeu ne-a hotărât-o, în acest colț desfătat al lumii, și înaintașii ne-au ținut-o prin furtuni de dușmănie, prin beznă suferinții, cu jertfe fără seamă. Pământ și cer, trecut și viitor, amintiri și nădejdi: toate acestea se împletesc în mintea noastră când îi rostim numele. Ca un glas tainic de clopot ea este în fiecare bătaie a inimii, căci din ea prin ea, și pentru ea trăim, de la leagăn până la mormânt.

Poeții au cântat-o în toate timpurile cu sfințenie, cu mândrie, cu însuflețire sau amar, după cum au fost momentele prin care ea a trecut. Numele ei a fost cuvânt de ordine, steag de luptă, jurământ de credință, semn de biruință.

Așa se desprinde chipul și înțelesul patriei noastre din versurile strânse în această carte și așa trebuie să rămâie pentru noi și pentru cei care ne urmează, până la capătul veacurilor.

Imnul Național

de VASILE ALECSANDRI.

*Trăiască Regele
In pace și onor,
De țară iubitor
Și-apărător de țară!*

*Fie Domn glorios
Peste noi;
Fie 'n veci norocos
In război.*

*O, Doamne sfinte!
Cerește părinte,
Susține cu a Ta mână,
Coroana română!*

*Trăiască Patria
Cât soarele cerește,
Rai dulce românesc
Ce poartă un mare nume!*

*Fie 'n veci el ferit
De nevoi!
Fie 'n veci locuit
De eroi!*

*O, Doamne sfinte,
Ceresc părinte,
Intinde a Ta mână,
Pe Țara Română!*

Deșteaptă-te Române

BCU Cluj / Central University Library Cluj

de A. MUREȘIANU.

*Deșteaptă-te, Române, din somnul cel de
[moarte,
In care te-adânciră barbarii de tirani!
Acum ori niciodată, croește-ți altă soarte!
La care să se 'nchine și cruzii tăi dușmani!*

*Acum ori niciodată să dăm dovezi în lume,
Că 'n aste mâni mai curge un sânge de Roman
Și că 'n a noastre piepturi păstrăm cu fală
[un nume
Triumfător în lupte, un nume de Traian.*

N'ajunse iafaganul barbarei semi-lune,
 A cărei plăgi fatale și azi le mai simțim :
 Acum se 'ndeasă cnuta în vetrele străbune,
 Iar martor ne e Domnul că vii nu o voim.

N'ajunse despotismul cu 'ntreaga lui orbie
 Al cărui jug de secoli ca vitele-l purtăm,
 Acum se 'ncearcă cruzii, în oarba lor trufie,
 Să ne răpească limba, dar morți numai o dăm !

Români din patru unghiuri, acum ori niciodată
 Uniți-vă în cuget, uniți-vă 'n simțiri ;
 Strigați în lumea largă că Dunărea-i furată
 Prin intrigă și silă, violene uneltiri !

Preoți cu crucea'n frunte : căci oastea e
[creștină,
 Deviza-i libertate și scopul ei prea sfânt,
 Murim mai bine 'n luptă cu glorie deplină
 Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost
[pământ !

Imnul Astei

de ANDREI BĂRSEANU.

Pe cerul nostru innorat
 Stea mândră s'a ivit
 Și iată s'a înviorat
 Apus și Răsărit.

L'a ei lucire, frați Români,
 Din somn vă deșteptați;
 Voi inimile vă 'ncălziți
 Și mintea luminați.

Deschideți largi ferești și uși
 Să intre raza ei;
 Primiți cu drag cerescul sol
 Și 'n colțuri de bordeiu!
 Ajungă veacuri de dureri,
 De când voi suferiți
 Și 'n întuneric cufundați
 Triști soarta v'o jeliți!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

De mândra stea călăuziți,
 Drum nou voi apucați
 Și 'n gând și 'n doruri strânși uniți
 Ursita v'o schimbați!
 Menire 'naltă v'a urzit
 În lume Domnul Sfânt;
 Datori sunteți să vă 'mpliniți
 Menirea pe pământ!

Iar Tu, ce 'n ceasul de dureri,
 Solie ne-ai trimis
 Ș'al Tău izvor de mângăieri
 Din nou ni l-ai deschis,

*Cu dreapta-Ţi să ne oeroteşti,
Puternic Dumnezeu.
A noastră stea pe bolţi cereşti
Lucească 'n veci mereu.*

Limba românească

de G. SION.

*Mult e dulce şi frumoasă
Limba ce-o vorbim,
Altă limb' armonioasă
Ca ea nu găsim.
Românaşul o iubeşte
Ca sufletul său;
Vorbiţi, scrieţi româneşte,
Pentru Dumnezeu!
Saltă inima 'n plăcere,
Când o ascultăm
Şi pe buze aduce miere,
Când o cuvântăm.
Românaşul o iubeşte
Ca sufletul său;
Vorbiţi, scrieţi româneşte,
Pentru Dumnezeu!*

La Patrie

de A. SIHLEANU.

Smulge de pe față-ți vălul trist și jalnic,
 Drag pământ al țării cu amar nutrit ;
 Steaua învierii, soarele cel jalnic
 Al măririi tale azi a răsărit.

Fii ai României, frații mei de sânge,
 Răscolii cenușa vetrei strămoșești,
 Și văpaia slavei din trecut va'nceinge
 Inimile noastre, mari și bărbătești.

S'apărăm a noastre drepturi vechi și sfinte ;
 Pe dușmanii noștri singuri să-i sdrobim ;
 Să săpăm cu palma ale lor morminte,
 Și într'o unire toți să ne silim
 Să dăm țării noastre vie strălucire,
 S'o 'nălțăm cu fală pân' la nemurire !

Cântecul străinătății

de GRIGORE CRBȚIANU.

Rătăcesc în căi streine
 De căminu-mi depărtat,
 Petrec vieața în suspine
 Pâinea 'n lacrimi am udat.
 Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea !

Vezi o culme muntenească
 Ş'o căsuţă dedesupt?
 Este vatra părintească
 Unde laptele am supt.
 Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea!

La străini am stat la masă
 Şi cu ei am ospătat;
 Dar, gândind la mine-acasă,
 Lacrimi râuri am vărsat.

Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ah! În țara mea frumoasă
 Am lăsat tată iubit,
 Am lăsat mamă duioasă,
 Ce de plânsuri a albit.
 Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea!

Cine țara își iubește
 Nu dă lumea pentru ea:
 Oh! Atunci inima-mi crește
 Când gândesc a o vedea.
 Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea!

Fericiți câți sunt aproape
 De căminul părintesc!
 De o muri voi să mă 'ngroape
 În pământul românesc.
 Fie pâinea cât de rea
 Tot mai bine 'n țara mea!

Mama lui Ștefan cel Mare

de D. BOLINTINEANU.

I.

Pe o stâncă neagră, într'un vechiu castel,
 Unde curge 'n vale un râu mititel,
 Plânge și suspină tânăra Domniță,
 Rumână, suavă ca o garofiță,
 Căci în bătălie soțul ei dorit
 A plecat cu oastea și n'a mai venit.
 Ochii săi albaștri ard în lăcrămele,
 Cum lucese în rouă două viorele;
 Buclele de aur cad pe albu-i sân,
 Rozele și crinii pe fața-i se 'ngân.
 Însă Doamna soacră lângă ea veghează
 Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

II.

Un orologiu sună noaptea jumătate,
 La castel în poartă, oare cine bate? ...

— *Eu sunt, bună maică, fiul tău dorit ;
 Eu și dela oaste mă întorc rănit.
 Soartea noastră fuse crudă astădată :
 Mica mea oștire fuge sfărâmată,
 Dar deschide-ți poarta ... Turcii mă'nconjur,
 Vântul suflă rece, rănilile mă dor !
 Tânăra Domniță la fereastră sare,
 — Ce faci tu copilă? zise Doamna mare.
 Apoi ea la poartă atunci a ieșit,
 Și 'n tăcerea nopții astfel a grăit :
 — Ce spui tu, străine? Ștefan e departe,
 Brațul său prin taberi mii de morți împarte.
 Eu sunt a sa mamă, el e fiul meu ;
 De ești tu acela, nu-ți sunt mamăj eu.
 Inșă, dacă cerul, vrând să 'ngreueze
 Anii vieții mele și să-i intristeze
 Nobilul său suflet astfel s'a schimbat ;
 Dacă tu ești Ștefan cu adevărat,
 Apoi tu aicia fără biruință
 Nu poți ca să intri cu a mea voință.
 Du-te la oștire, pentru țară mori,
 Și-ți va fi mormântul coronat cu flori !*

III.

*Ștefan se întoarce și din cornu-i sună :
 Oastea lui zdrobită de prin văi adună,
 Lupta iar începe ... dușmanii, zdrobiți,
 Cad ca niște spice de securi loviți.*

Hora unirii

de V. ALECSANDRI.

*Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inimă română ;
Să 'nvârtim hora frăției,
Pe pământul României.*

*Iarba rea din holde piară,
Piară dușmanii din țară ;
Între noi să nu mai fie
Decât flori și omenie.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*Măi Muntene! Măi vecine!
Vină să te prinzi cu mine ;
Și la viață cu unire
Și la moarte cu 'nfrățire.*

*Unde-i unul nu i putere,
La nevoi și la durere ;
Unde-s doi, puterea crește
Și dușmanul nu sporește.*

*Amândoi suntem de-o mamă :
De-o făptură și de o seamă,
Ca doi brazi într'o tulpină,
Ca doi ochi într'o lumină.*

Amândoi avem un nume,
 Amândoi o soarte 'n lume,
 Eu ți-s frate, tu-mi ești frate,
 În noi doi un suflet bate.

Vin la Milcov cu grăbire,
 Să-l secăm dintr'o sorbire
 Și să treacă drumul mare,
 Peste a noastre vechi hotare.

Și să vază sfântul soare,
 Într'o zi de sărbătoare,
 Hora noastră cea frățască
 Pe câmpia românească.

Țara

de V. ALECSANDRI.

Din umbra deas'-a norului
 Intins pe țări streine,
 Cu aripile dorului
 Voios revin la tine,

O, cuib al fericirilor!
 O, țară luminoasă!
 Comoar' a nălucirilor,
 Grădina mea frumoasă!

Ș'avântul tinerețelor
 Ce 'n sânu-mi se trezește,
 Prin lumile poezilor
 Sburând mă rătăcește.

Prin farmecul avântului,
 Tot ce sub ochi răsare,
 În poalele pământului
 Mai drăgălaș îmi pare.

Întinderea câmpiilor
 În zări mai lin se pierde,
 Mai dulce-i rodul viilor.
 Verdeța e mai verde,

Mai nalte sunt nălțimile,
 Mai cald e mândrul soare,
 Mai limpezi limpezimile
 De râuri și izvoare,

Iar fetele cu florile
 Mai viu râd între ele,
 Și spun privighitorile
 Mai tainic viers de stele.

Aici-i țara basmelor,
 Ce 'ngân' a noastră minte
 Prin farmecul fantasmelor
 Din timpuri de mai 'nainte.

*Aici-i vestea Doamnelor
Din lumea legendară
Și a prelungirii toamnelor,
Sub cer de primăvară.*

*Aici: țara plăcerilor
Ș'a doinelor de jale,
Ce 'n liniștirea serilor
Te țin uimit în cale.*

*Aici: cu lăcrămioarele
Bujori se prind în horă,
Aicia însuși soarele
Are 'ntre flori o soră.*

*Și 'n stâncile Carpaților
Cresc paseri năzdrăvane,
Și 'n sufletul bărbaților
Mândriile romane.*

*O, gură dulce-a raiului,
Tu dai prin o zâmbire
Și fericire traiului
Și morții fericire.*

*Luceferii eterului
Râvnind privesc la tine,
Și toți îngerii cerului
Te-au îndrăgit ca mine.*

Doiņa

de M. EMINESCU.

Dela Nistru pân' la Tisa
 Tot Românul plânsu-mi-s'a
 Că nu mai poate străbate
 De-atâta străinătate.
 Din Hotin și pân' la Mare
 Vin Muscalii de-a călare,
 Dela Mare la Hotin
 Mereu calea ne-o așin.
 Din Boian la Vatra-Dornei
 Au umplut omida cornii
 Și străinul te tot paște
 De nu te mai poți cunoaște.
 Sus la munte, jos pe vale,
 Și au făcut dușmanii cale;
 Din Sătmar până 'n Săcele
 Numai vaduri ca acele.
 Vai de biet Român săracul,
 Indărăt tot dă ca racul,
 Nici îi merge, nici se 'ndeamnă,
 Nici îi este toamna-toamnă
 Nici e vara vara lui
 Și-i străin în țara lui.
 Dela Turnu 'n Dorohoiu

Curg dușmanii în puhoiu
 Și s'așează pe la noi;
 Și cum vin cu drum de fier,
 Toate cântecele pier,
 Sboară paserile toate
 De neagra străinătate;
 Numai umbra spinului
 La ușa creștinului.
 Iși desbracă țara sânul,
 Codrul — frate cu Românul —
 De secure se tot pleacă
 Și izvoarele îi seacă —
 Sărac în țară săracă!

Cine-au îndrăgit străinii
 Mânca-i-ar inima câinii,
 Mânca-i-ar casa pustia
 Și neamul nemernicia!

Ștefane, Măria Ta,
 Tu la Putna nu mai sta,
 Las' Arhimandritului
 Toată grija schitului,
 Lasă grija Sfinșilor
 În seama părinșilor,
 Clopotele să le tragă
 Ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă,

Doar s'a 'ndura Dumnezeu
 Ca să-ți mântui neamul tău!
 Tu te 'nalță din mormânt,
 Să te-aud din corn sunând
 Și Moldova adunând.

De-i suna din corn odată,
 Ai s'aduni Moldova toată,
 De i suna de două ori
 Iți vin codrii 'n ajutor,

De i suna a treia oară
 Toți dușmanii or să piară
 Din hotară în hotară, —
 Idrăgi-i-ar ciorile University Library Cluj
 Și spânzurătorile!

Dumnezeul nostru

de I. AL. LAPEDATU.

Lăudați-l că e mare

Dumnezeu!

Ce-a păzit cu mână tare

Pe Român, poporul său.

El din veci ne-a fost Părinte

Și Stăpân;

Nici de astăzi înainte

N'o să uite pe Român.

Mare e a lui putere

Și va fi

Și de câte ori vom cere

Să ne-ajute, va veni.

Avem secolii mărturie

C'al său scut,

Apărându-ne 'n urgie

Printre valuri ne-a trecut.

Când veneau gloate barbare

Peste noi

Dumnezeul nostru mare

Ne da brațe de eroi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

El ne-a scris pe sfânta-i cruce.

„Biruiți!

Și ori-unde vă veți duce

Laurii să grămădiți“.

Și ne-a dat apoi cercărei

S' arătăm,

Că și 'n jugul apăsării

Al său nume adorăm.

Când purtam în grea robie

Lanțul greu

Noi credeam în bărbăție

Și 'ntr'al nostru Dumnezeu.

*L-am chemat să ne ridice
 Și-a venit ;
 Și din lanțuri inamice
 Brațele ne-a despletit.*

*Lăudați-l că e mare
 Dumnezeu,
 Ce-a păzit cu mâna tare
 Pe Român, poporul său.*

Țara mea

de I. NENIȚESCU.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Acolo, unde's nalți stejari
 Și cât stejarii nalți îmi cresc
 Flăcăi cu piepturile tari
 Ce moartea 'n față o privesc ;*

*Acolo, unde's stânci și munși
 Și ca și munșii nu clintesc,
 Voinicii cei cu peri cărunși
 În dor de țară, strămoșesc ;*

*Acolo, unde-i cer senin
 Și, ca seninul cer, zâmbesc
 Femei ce poartă la 'l lor sân
 Copii ce pentru lupte cresc ;*

Acolo, este țara mea
 Și neamul meu cel românesc!
 Acolo eu să mor ași vrea
 Acolo vreau eu să trăiesc!

Acolo unde întâlnești
 Cât ține țara 'n lung și 'n lat,
 Bătrâne urme vitejești
 Și osul celor ce-au luptat!

Și unde vezi mii de mormane
 Sub care-adânc s'au îngropat
 Multime de oștiri dușmane
 Ce cu robia ne-au cercat;

Și unde dorul de moșie
 Intotdeauna drept a stat,
 Și bărbăteasca vitejie
 A 'mpodobit orice bărbat,

Acolo este țara mea
 Și neamul meu cel românesc,
 Acolo eu să mor ași vrea,
 Acolo vreau eu să trăiesc!

Pe-al nostru steag...

de A. BĂRSEANU.

*Pe al nostru steag e scris : „Unire,
Unire 'n cuget și 'n simțiri“ —
Și sub măreața lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.
Acela 'n luptă grea se teme,
Ce singur e rătăcitor ;
Iar noi uniți în orice vreme
Vom fi, vom fi învingători!*

*Am înarmat / a noastră mână, by Cluj
Ca să păzim un scump pământ ;
Dreptatea e a lui stăpână,
Iar domn e adevărul sfânt.
Și 'n cartea vecinicii scrie,
Că țări și neamuri vor pieri,
Iar țara noastră cu mândrie,
Etern, etern va înflori.*

*Trăiască România mare
Cu Bucovina și Ardeal,
Lășind cu fal' a ei hotare
Pe moștenirea lui Traian*

Și de sub veacuri de robie
 Scoțând tot sufletul român,
 O țară dulce să învie,
 Pe oseminte de Român.

Invingători cu verde laur
 Noi fruntea nu ni o 'mpodobim,
 Nici scumpele grămezi de aur
 Drept răsplătire nu voim.
 Știind că 'n viața trecătoare
 Eterne fapte-am săvârșit
 Și chinul morții 'ngrozitoare
 Bogat, bogat ni-a răsplătit.

Patriei mele

de A. BĂRSEANU.

Frumos te-a mai împodobit
 Părintele ceresc,
 O, patrie, pământ iubit,
 Scump leagăn părintesc.

Mănoase câmpuri, mândre văi
 În sânu-ți a întins;
 C'un falnic brâu de munți stâncoși
 Măreț mi te-a încins.

In miezul tău de preț nespus
 Ascuns-a mii comori ;
 Cu codri-munții și-a 'mbrăcat
 Și-a tale văi cu flori.

Și râuri limpezi, viu cristal,
 Din sânu-ți a pornit
 Și 'ntr' ale lumii patru părți
 Ca dar le-a împărțit.

Să fii în lume, a voit,
 Un cuib de fericiri,
 Dovadă vie pe pământ
 De a lui cerești iubiri!

Tresaltă vesel sânul meu
 La numele tău sfânt,
 Căci leagăn dulce tu mi-ai fost!
 Și tu-mi vei fi mormânt!

Și orișicând voiu fi chemat
 Spre apărarea ta,
 Voios spre a te mântui
 Viața mi-o voiu da!

Un falnic glas

de ANDREI BĂRSEANU.

Un falnic glas răsună
 Din vârful de Carpați;
 E glasul țării voastre
 Români, îl ascultați:
 „De veacuri fără număr
 La sânu mi vă hrănesc;
 Nici când nu dați uitării
 Pământul strămoșesc!“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un glas din depărtare
 Străbate-acuma lin:
 E-al Romei glas de mamă
 Din zări cu cer senin:
 „Un graiu vorbit de ingeri
 Ca zestre eu v am dat;
 Vorbiți-l deci cu fală,
 Păstrați-l neschimbat!“

Ca tunetul de vară
 Un tulnic din păduri
 Trezește văi și dealuri
 Străbate munții suri;

„De câte ori sunat-am
 In vreme de nevoi,
 Venit-au moșii voștri,
 Tot cete de eroi

Și noaptea din morminte
 S'aude — adeseori,
 O tainică șoptire
 Ce 'n suflet dă fiori:
 „Prin mii de suferințe
 Un nume v'am lăsat;
 Blăstăm, blăstăm pe acela
 Ce neamul și a uitat!“

Răsune acest cântec
 Prin munți și prin câmpii;
 Trezească inimi moarte,
 Aprindă inimi vii.
 Iar cine neam și țară
 Nemernic va trăda,
 Disprețul și blestemul
 Să fie plata sa!“

Trei culori

de CIPRIAN PORUMBESCU.

Trei culori cunosc pe lume
 Ce le țin ca sfânt odor,
 Sunt culori de-un vechiu renume
 Suveniri de-un brav popor.

Roșu i jocul ce străbate
 Inima plină de dor
 Pentru sfânta libertate
 Și al țării viitor.

Auriu ca mândrul soare Library Cluj
 Fi-va-l nostru viitor
 Pururea 'n eternă floare
 Și de-un luciu netrecător.

Iar albastru e credința
 Pentru țară, ce o nutrim,
 Credincioși fără schimbare
 Pân' la moarte vrem să fim.

Cât pe cer și cât în lume
 Vor fi aste trei culori
 Vom avea un falnic nume
 Și un falnic viitor.

Cântec

de GHEORGHE COȘBUC.

Ți-ai mânat prin veacuri turmele pe plai,
 Din stejarul Romei, tu, mlădișă ruptă,
 Și-ți cântai amarul din caval și nai.
 Dar cumplit tu fost-ai când te-au dus la luptă
 Ștefan și Mihai.

Când ți-or pune piedeci dușmanii să cazi
 Spada ta să fie și de-acum, Române,
 Fulger care-aprinde, vânt ce rupe brazi
 Și te 'ncrede-apururi că vei fi și mâne
 Tare cum ești azi.

Sus ridică fruntea, vrednice popor!
 Câți vorbim o limbă și purtăm un nume,
 Toți s'avem o țință și un singur dor —
 Mândru să se 'nalțe peste toate 'n lume
 Steagul tricolor!

Sus inima

de GHEORGHE COȘBUC.

*Avem o mândră țară —
Prin timpi de jale-amară
Strămoșii se luptară
S'o scape de stăpâni.
Azi singuri noi Români
Suntem în ea stăpânii,
Sus inima, Români!*

*O lege avem străbună —
Prin veacuri de furtună
Ea n'a putut s'apună
Strivită de păgâni.
Ne-a fost Cel-Sfânt tărie
Și 'n veci o să ne fie:
Sus inima, Români!*

*În țara românească
De-apururi să trăiască
Credința strămoșească
Și graiul din bătrâni.
Spre Domnul țării gândul
De-apururi noi avându-l,
Sus, inima, Români!*

Cântec

de GHEORGHE COȘBUC.

Țar' avem și noi sub soare,
 Și-o râvnesc dușmani destui,
 Dar prin vremi asupritoare
 N'am lăsat-o nimănui.
 E bogată, zici! Vezi bine,
 E bogată, căci în ea
 Multe inimi sunt, streine,
 Și-i frumoasă, că-i a mea.
 Dacă-i mică nu-i de-ocară,
 Căci viteji în ea mai sunt,
 Și apoi și la noi în țară
 Crește fierul din pământ:
 Când voim îl știm culege,
 Știm cum să izbim cu el
 Când dușmani lipsiți de lege
 Vin spre noi cu gând mișel.

Steag avem și noi, străine,
 Și-l iubim cu jurământ.
 Ziua răului când vine,
 Ce frumos se sbate 'n vânt!
 E frumos și steagul vostru,
 Dar pe al nostru de l privesc
 Tot mai mândru este al nostru
 Și mai sfânt, că-i românesc.

Rupt de-asprimile furtunii
 Răscolite de dușmani,
 L-au purtat cinstit străbunii
 Prin atât amar de ani.
 De ne cheamă azi la moarte
 Veseli mergem la război :
 Să dea Domnul să ni-l poarte
 Și nepoții tot ca noi !

Știm și noi o lege sfântă,
 Și de-un veac de ani acum
 Stăm cu ochii tot spre țintă,
 Mergem tot pe-același drum.
 Pentru sfânta lege-a crucii,
 Pentru limba ce-o vorbim :
 Ce de-oțel pe săbii lucii
 Pus-am noi de când trăim !
 Știe Dumnezeu de-i bine
 Ori de facem vr'un păcat —
 Dar noi știm c'așa e bine
 Și finem ce-am apucat.
 Pentru lege, pentru limbă,
 Noi cu gura prindem foc :
 Numai vântul se tot schimbă,
 Însă munții stau pe loc.

*Sunt și neamuri mai cu nume,
 Mai vestite la război;
 Or fi multe poate 'n lume,
 Câte n'au ajuns la noi.
 Dar noi știm ce ne'nvățară
 Cei ce-au fost, și când rostim
 Vorba sfântă „Neam“ și „Țară“
 Noi, streine, tresărim.
 Pentru cel ce ne iubește
 Tot ce-avem noi dăm cu drag,
 Dar când neamul ni-l hulește
 Și vrășmaș ne vine'n prag,
 Mii de oști cu el s'aducă:
 Noi suntem Români destui —
 Când de piept cu noi s'apucă,
 Aibă-l Ceru 'n paza lui!*

Spadă și credință

de GHEORGHE COȘBUC.

*Ce furtuni n'au mai pornit
 Pofta răilor și ura
 Ca să pieri tu neam iubit!
 Dar de toți ne a mântuit
 Spada noastră și Scriptura.*

*Sfântul steag ne-a fost altar
 Și subt el săream grămadă
 Să ne batem la hotar.*

*Ghioagă dă orice stejar,
 Orice coasă dă o spadă.*

*Iar când brațul ne cădea
 Uneori fără putere,
 Nici atunci nu ne scădea
 Inima, c'aveam în ea
 Scris Hristos ca mângăiere.*

*Ce de ură s'a pornit,
 Căutând a ta pierzare!
 Dar ai stat și ai biruit,
 Căci prin spadă ți a grăit
 Domnul cel ce'n veci e tare.*

Graiul neamului

de GH. COȘBUC.

*Fie a voastră întreaga țară,
 Și de cereși vă mai dăm,
 Numai dați-ne voi graiul
 Neamului. Și se seculară
 Să ne vremuiască traiul*

*Câți dușmani avem pe lume!
Graiul ni-l cerea, anume
Să-l lăsăm!*

*Dar neștrămutați strămoșii
Tot cu arma 'n mâini au stat.
Am văzut și munți de oase,
Și de sânge râuri roșii.
Dar din țara lor nu-i scoase
Nici potop și nici furtună.
Graiul lor de voie bună
Nu l-au dat.*

*Astăzi stăm și noi la pândă Cluj
Graiul vechi să-l apărăm.
Dar pe-ascuns dușmanii cată
Să ni-l fure, să ni-l vândă.
Dacă'n vreme turburată
Nu ne am dat noi graiul țării,
Azi, în ziua deșteptării,
Cum să-l dăm?*

*Repezi trec ca vijor anii,
Ispitind puterea ta,
Neam român! Cu ură mare
Vor căta mereu dușmanii
Graiului român pierzare;*

*Dar să piară ei cu toții :
Nu l-am dat și nici nepoții
Nu-l vor da!*

Scut și armă

de GHEORGHE COȘBUC.

*Domnul sfânt să ne iubească
Și-al Său Duh ocrotitor,
Plin de pace să plutească,
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor!*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*Noi prin vremi ce ne 'ncercară
Altă armă n'am avut :
Numai dragostea de țară,
Ce strămoșii ne-o lăsară,
Și pe Domnul Sfânt de scut.*

*Dar ne a fost destul atâta!
Fruntea sus voi frați ai mei!
Astfel cerul hotărit-a,
Să se 'nalțe amărîta
Țară prin puterea ei.*

*Mai fățiș, mai fără veste
Ne-ați lovit dușmani de voi!*

*Dar ce-a fost a fost poveste!
 Dragostea de țară este
 Și mai tare-acum în noi.*

*Și de cine ne-o fi teamă?
 Mult a fost să mai răbdăm
 Nebăgați de voi în seamă,
 Acum știți voi cum ne cheamă...
 Dacă nu, să vă 'nvățăm.*

*Numai Domnul ne iubească
 Și al Său Duh ocrotitor
 Plin de pace să plutească
 Peste Țara Românească
 Și al Românilor popor!*

Oșteanul și drapelul

de GH. COȘBUC.

*De demult, de tine, taica
 Imi spunea mereu povești,
 Ca de steaua cea mai mândră
 A oștirii românești;*

*Și pe cât mi-aduc aminte
 Pomenind numele tău,
 Se'nchina precum se'nchină
 Un creștin lui Dumnezeu.*

Imi spunea că în altarul
 Patriei nu i alt odor
 Mai de preț decât drapelul
 Unui neam biruitor.

Avusese el norocul
 Să te poarte fluturând
 În război, când prin văzduhuri
 Treceau plumbii șuerând;

— „Pânza ta“ zicea bătrânul
 Cu grai blând și mângăios,
 „E cinstită ea și giulgiul
 „Sfânt al Domnului Hristos“.
 Și-apoi, cică'n țesătura-ți
 De mătase s'a'ntrupat,
 Cerul zilelor de vară
 Limpede și nepătat.

Spicu 'mbelșugat al holdei
 Ce se leagănă de vânt,
 Sângele ce a curs pe slava
 Strămoșescului pământ,

Și acum poate nu mai crede
 Stând de strajă lângă tine;
 Mă gândesc la bietul taica
 Și s'aprinde dor în mine.

Să te port și eu odată
 În vârtejul bătăliei,
 Că ești nou și ți-ar sta bine
 „Crucea Stelei României!”

Rugămintea din urmă

de GH. COȘBUC.

Ești schilav tot! Un cerșetor
 Te 'ntorci acum acasă;
 Și ce fecior frumos erai!
 Dar, oricum ești, ce ți pasă!
 Tu vei vedea iar satul tău
 Și casa voastră 'n vale;
 Și biata mamă ți va ieși
 Plângând în cale.

Și eu rămân să mor p'aici
 Cu liftele păgâne!
 Ah! parcă simt că n'am s'ajung
 Să văd ziua de mâine.
 Cu douăzeci deodată'n car
 La groapă ne vor duce,
 Și bun e Domnul de om avea
 La cap o cruce.

Noi de copii ne știm și-am fost
 Ca frații și mai bine.
 Eu de-am avut un singur ban
 L-am împărțit cu tine
 Și tu cu gura foc prindeai
 Să-mi dai ajutorare!
 Să-ți răsplătească Dumnezeu
 Că-i bun și mare.

Și-auzi acum: de-or întreba
 În sat de-a mea venire,
 Tu 'n loc de adevăr, să spui
 Că n'ai de mine știre;
 Că n'am fost la un regiment —
 Dar spune-le ce-ți place
 Că pentru ei, ori viu, ori mort,
 Tot una face.

Iar mamei, Doamne, cum ași vrea
 Credința s'o înșele!
 Să-i spui că m'ai lăsat rănit
 La Turnu Măgurele,
 Dar voi sosi cât de curând;
 Ascultă-mi rugăminte,
 Că mama dac'ar ști că s'mort,
 Și-ar pierde mintea.

Tu s'o amâi cu zi de zi
 Și spune-i câte toate ;
 Ea e bătrână, n'are mult
 Să mai trăiască poate,
 Și pentru ce să-i amărăști
 Și zilele-i puține?
 Că n'are 'n lume bun și drag
 Decât pe mine.

Iar Linii, de s'ar întâmpla
 Să vă 'ntâlniți vreodată,
 Să-i spui că-s sănătos și-aș vrea
 S'o aflu măritată.
 Tu uită-te în ochi să vezi
 De-o doare ori n'o doare ;
 Iar dacă vei vedea o stând
 Nepăsătoare,

Să-i spui că m'ai lăsat rănit
 Pe umedele paie,
 Că doctorul în carnea mea
 Adâncă brazdă taie,
 Că de dureri eu mă izbesc
 Și urlu ziua 'ntreagă
 Și c'am murit gândind la ea
 Că mi-a fost dragă.

Și dacă ochii ei atunci
 Mai turburi se vor face
 N'o mângăia! E de prisos,
 Te rog s'o lași în pace.
 O frunză veștedă nu-ți dă
 Cuvânt să zici că-i toamnă.
 Și-o lacrimă în ochii ei
 Nimica nu 'nseamnă.

Și acum dă-mi mâna! A sunat
 Gornistul de plecare.
 Du Oltului din partea mea
 O caldă salutare.
 Și-ajuns în țară, eu te rog,
 Fă-mi cel din urmă bine:
 Pământul țării să-l săruși
 Și pentru mine.

Balada strămoșilor

de AL. DAVILA.

Dormiți în morminte făcute,
 Sub dâmburi sădite cu flori,
 Sub pânza curatei ninsori,
 Sub umbrele liniștei mute.

*Păzită de paznici pioși
Sunteți a moșiei comoară:
Vă fie țărâna ușoară!
Ne-aducem aminte strămoși.*

*Voievozi, logofeți, bani și vornici,
Spătari, pârçălabi și cluceri,
Țărani ori moșneni, ori boieri,
De-a neamului datină dornici,
Cu toți deopotrivă vânjoși
Stropit-ați cu a sângelui rouă
Moșiile voastre-amândouă...
Ne-aducem aminte strămoși.*

*Cu Gherghița, Baia, Rovine,
Nicopol, Grumaji, Răsboieni,
Cu vadul din Călugăreni,
Cu roșiile braniști cosmice
Crestat-ați prin veci neguroși
Răboj în istoria lungă:
Crestă și Curcanul o dungă!
Ne aducem aminte strămoși.*

*Ne aducem, ne aducem aminte!
Căci peatra cu cruce și corb
E cartea din care se sorb
Credința 'n menirile sfinte*

Lăsate de morții faimoși
 Și dragostea — dulce povară —
 De Lege, de Domn și de Țară...
 Ne-aducem aminte strămoși!

Și dacă pe lespedea frântă
 Pomelnicul vostru s'a șters
 De vreme și de al gloatelor mers,
 Culesu-l'a doina și-l cântă
 Bătrânilor codri pletosi
 Ce scutură 'n orice dumbravă
 Un freamăt de-a munților slavă...
 Ne-aducem aminte strămoși!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ivească se deci pe moșie
 Zori blânde, sau timpi feroși,
 Române, lozinca să-ți fie:
 Ne-aducem aminte strămoși!

La arme!

de ST. O. IOSIF.

Veniți viteji apărători ai țării!
 Veniți că sfânta zi a răsărit:
 E ziua mare a reînălțării
 Drapelului de gloanțe sdrențuit!
 Veniți din toate unghiurile țării
 Să cucerim ce avem de cucerit!

La arme ce-i de-un sânge și de-o lege!
 La arme pentru Neam și pentru Rege!
 Când Patria ne cheamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
 Să-l apere, să moară pentru el!

Ce credeți voi, noroade nesătule,
 Că nu ne poartă grija Cel de Sus?
 N'am înfruntat noi năvăliri destule
 Din Miazănoapte, Răsărit și-Apus?
 Adună-ți Rege, oștile și du-le
 La biruință precum le-ai mai dus!

La arme ce-i de-un sânge și de-o lege!
 La arme pentru Neam și pentru Rege!
 Când Patria ne cheamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
 Să-l apere, să moară pentru el!

Cu-al nostru sânge-am scris al nostru nume
 În cartea glorioșului trecut:
 Și mulți dușmani ar urea să ne sugrume
 Dar până când mai stau Carpații scut,
 Acel ce ne va șterge de pe lume,
 Să știe toți că încă nu-i născut!

La arme ce-i de un sânge și de o lege!
 La arme pentru Neam și pentru Rege!

*Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!*

*Să știe toți că un popor nu moare
Când veacuri a luptat neconținut
Și i scris în cartea celor viitoare
Că va să vină ceasul preamărit
Când mândru străluci-va 'ntre popoare
Ca soarele aici în Răsărit!*

*La arme ce-i de un sânge și de-o lege!
La arme pentru Neam și pentru Rege!
Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!*

Zece Maiu

de P. CERNA.

*S'aprind lumini lângă lumine
Și flutură steag lângă steag —
Te simți mai viu, mai bun și îți vine
Să 'mbrățișezi pe toți, de drag.
E ziua neamului ne'nvins —
E zece Maiu. Tot cerul pare
Un lampadar imens, aprins
Anume pentru sărbătoare:*

Târît de valuri fericite,
 Mergi fără țință, n'ai popas...
 Trăsuri și care înflorite
 Abia străbat pe străzi, la pas.
 Sub arcuri vii de lampioane
 Tot curge lumea pe 'ndelete —
 Copii și zâne din balcoane
 Impart surîsuri și buchete.

E răs, e farmec, e mișcare...
 Rachete — crainici luminoși —
 Se 'ntrec să cheme la serbare
 Pe zeii toți și pe strămoși,
 Și 'n seara aceasta sfântă, plină
 De amintiri și de mister,
 Durează drumuri de lumină
 Între pământ și între cer...

Părtaș al fericirii sfinte
 Stă Luminatul Craiu de-oparte —
 Deodată-i fulgeră prin minte
 Vedenii dintr'un câmp de moarte,
 Un gând a prins să-l înșioare,
 Și ochii lui se umeziră:
 Dela obșteasca sărbătoare
 Lipsesc acei ce-o pregătiră...

Pământ sfințit

de GH. D. BUZDUGAN.

Pământ sfințit al mândrei noastre țări,
Pământ sortit divinelor chemări,

Străbun pământ sublim,

Tu, leagăn, adăpost și țintirim,

Pământ din raiu,

Ce pui comori în suflet și în graiu,

Ce dai puteri vitejilor tăi fii

Și brazdei rod, — o, preamărit să fii!

Dela acei ce 'n tine odihnesc,

Tu ne-ai păstrat cuvântul strămoșesc,

Cuvânt înaripat

De dorul celor care ne-au lăsat,

Vrăjit cuvânt

Din glas de mamă, adieri de vânt,

Din graiu de basme, doine, frunze, flori,

Iar în furtuni din trăsnetul din nori!

În sânul tău așteaptă 'ngândurați

Strămoși, bunici, părinți, surori și frați,

Din secolii de dureri,

Așteaptă slujba sfintei învieri;

Și iată acum

Prin sabie, prin foc, prin nori de fum,

Cum răsplătești durerea cu belșug!

Ce rod bogat dă breazda de sub plug!

— Ci ară, plugule răzbunător,
Răstoarnă brazde largi în viitor ;

Din brazda ta răsar

Puterile ce le-a păstrat arar

Atâtea ierni,

Pământul ce cu lauri îl așterni —

Și 'nlăturând osânda grelei sorși

Strămoșii toți vor învia din morși!

Păstrează dar, măreț altar străbun,

Cenușa celor ce-au apus și-apun

Și alor mei și-a mea,

Să vie vremea rod bogat să dea!

lar pe mormânt

Să sune 'ncet în adieri de vânt

Cuvântul drag ce 'n ăst poem am scris :

Să crească viu al patriei sfânt vis!

Limba noastră

de AL. MATEEVICI.

Limba noastră-i o comoară

În adâncuri cufundată,

Un șirag de piatră rară

Pe moșie revărsată.

Limba noastră-i foc ce arde
 Intr'un neam, ce fără veste
 S'a trezit din somn de moarte,
 Ca viteazul din poveste.

Limba noastră-i numai cântec,
 Doina dorurilor noastre,
 Roiu de fulgere ce spintec
 Nouri negrii, zări albastre.

Limba noastră-i graiul pâinii,
 Când de vânt se mișcă vara;
 În rostirea ei, bătrânii
 Cu sudori sfințit au țara.

Limba noastră-i vechi izvoade
 Povestiri din alte vremuri
 Și citindu-le 'nșirate
 Te 'nfiori și te cutremuri.

Limba noastră îi aleasă
 Să ridice slavă 'n ceruri,
 Să ne spuie 'n hram ș'acasă
 Veșnicele adevăruri.

Limba noastră-i limbă sfântă,
 Limba vechilor cazanii,
 Care o plâng și care-o cântă
 Pe la vatra lor țărani.

*Inviați-vă dar graiul,
Ruginit de multă vreme
Ștergeți slinul, mucegaiul
Al uitării 'n care geme.*

*Strângeți piatra lucitoare,
Ce din soare se aprinde,
Și-ți avea în revărsare
Un potop nou de cuvinte.*

*Nu ve-ți plânge-atunci amarnic
Că vi-i limba prea săracă,
Și ți vedea cât e de darnic
Graiul fărăi noastre, dragă.*

Plugarii

de OCTAVIAN GOGA.

*La voi aleargă totdeauna
Truditu mi suflet să se 'nchine:
Voi singuri străjuți altarul
Nădejdi noastre de mai bine,
Al vostru-i plânsul strunei mele:
Creștini ce n'aveți sărbătoare,
Voi cei mai buni copii ai firii,
Urziți din lacrimi și sudoare,*

Cu mila-i nesfârșită, cerul
 Clipirii voastre 'nduioșate,
 l-a dat cea mai curată rază
 Din sfânta lui seninătate.
 El v'a dat suflet să tresare
 Și inimă să se 'nfioare,
 De glasul frunzelor din codru,
 De șopot tainic la izvoare.

În coapsa grăitoarei miriști,
 De vreme plugul vostru ară :
 E primăvară pe câmpie
 Și 'n ochiul vostru-i primăvară.
 Bland tainele vi le desface
 Din sânu-i milostiva glie,
 Căci toată floarea vă cunoaște
 Și toată frunza ei vă știe.

Purtați cu brațele-amândouă
 A muncii rodnică povară,
 Supt strălucirea 'nlăcrimată
 A diminețelor de vară,
 Și nimeni truda nu v'alină,
 Doar bunul cerului părinte,
 De sus, pe frunte vă așează
 Cununa razelor lui sfinte,

A voastră-i jalea cea mai mare,
 A voastră-i truda cea mai sfântă,
 Stăpânul vitreg vă lovește,
 Când cerul bine vă cuvântă.
 Dar dacă 'n schimbul pâinii voastre,
 Piticul vă plătește fiere,
 Indurător v'ascultă Domnul
 Și vă trimete mângăiere.

Când doarme plugul pe rotile,
 În pacea serilor de toamnă,
 La voi coboară Cosânzeana,
 A visurilor noastre Doamnă, Cluj
 Vin crai cu argintate coifuri
 Și 'n aur zânele bălaie:
 Atâta strălucire 'ncepe
 În bietul bordeiaș de paie.

Frați buni ai frunzelor de codru,
 Copii ai mândrei bolți albastre,
 Sfințiți cu roua suferinții
 Țărâna plaiurilor noastre!
 Din casa voastră, unde 'n umbră
 Plâng doinele și râde hora,
 Va străluci odată vremii
 Norocul nostru-al tuturor.

A mea e lacrima ce 'n tremur
 Prin sita genelor se frânge,
 Al meu e cântul ce 'n pustie
 Neputincioasa jale-și plânge.
 Ci 'n pacea obidirii voastre,
 Ca 'ntrun întins adânc de mare,
 Trăiește 'nfricoșatul vijor
 Al vremurilor răzbunătoare.

Cântecul muncii

(*Carmen laboris*)

BCU Cluj / Central University OCTAVIAN GOGA.

Veniți în horă de frăție,
 Străvechii câmpului străjeri,
 Ce ocrotiți de o veșnicie
 A muncii rodnice dureri.
 Veniți plugari, veniți oștenii
 Celui mai vechiu și sfânt rășboi,
 Tovarăși buni ai Cosinzenii,
 Veniți cu noi!

In goana vieții 'nviforată,
 Strigați: Plugarii 'n veci nu pier,
 Căci lor pământul sfânt li e tată
 Și frate soarele din cer.

In casele cu grinzi bătrâne
 Voi rostul lumii așezați,
 Sus dătătorilor de pâne,
 In patimi și credință frați,
 Voi platnici de sudori și sânge
 Voi cei bogați și totuși goi,
 Veniți să ne 'nvățați a plânge,
 Veniți cu noi!

Veniți stăruitoare gloată,
 Strigați s'auză mici și mari:
 E răzimată lumea toată
 Pe palme aspre de plugari!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Năpraznic vijor de dreptate
 Vă doarme'n sufletu'noptat,
 Și spală lumea de păcate
 Când rele mâni l au deșteptat,
 De grele vremi de mai 'nainte
 De al răsplătirii greu șuvoi,
 Veniți aducători aminte
 Veniți cu noi!

Strigați să știe largul zării,
 S'audă toți câți trag în jug:
 Că focul roș al răsbunării
 Topește fiarele de plug!

Patria română

de MIHAIL DRAGOMIRESCU.

— *Ce patrie ai tu, Române?*

E oare zâna între zâne

Muntenia, cu păr bălai,

Cu 'ntinsele câmpii de grâne,

Ce, fericită, ca în rai

E apărată de ai săi frați,

Danubiu și Carpați?

— *O! patria mi-e mult mai mare:*

Sunt mai întinse-a ei hotare.

— *Ce patrie ai tu, Române?*

Moldova, care în suspine

Își duce amărîtul trai,

Trup sfâșiat de mâini străine

Și pe câmpie și pe plai:

Ea, care și-a găsit cu zile

Frumoasele-i copile?

— *Mi-e sufletu 'mbătat de ea*

Dar mult mai mare-i țara mea?

— *Ce patrie ai tu, Române?*

E Ardealul cu străvechi renume,

Cu munți de aur, mari păduri?

E Transilvania ce ține

În ciuda vrăjmășeștei uri

*La sânul său, al nostru neam
Din vremea lui Traian?*

*— Ea mi-e cetate neînvinsă
Dar patria mi-e mai întinsă?*

*Ori unde cântă și suspină
O limbă de dulceață plină
Dar cu tărie în cuvânt,
Și-a cărei mamă a fost stăpână
A multor neamuri pe pământ;
Ori unde sună vitejesc
Cuvântul strămoșesc.*

*Dela Tisei reci izvoare
Peste Danubiu pân' la Pind;
Și dela Tisa pân' la Mare
Și peste Nistru rătăcind,
Se 'ntind printre noi popoare
A Patriei hotare!*

Cu noi e Dumnezeu

de I. U. SORICU.

*Cu noi e Dumnezeu! Cântați
Nălțând biruitoare flamuri;
Cu noi e Dumnezeu, aflați
Și vă plecați în fața-i, neamuri!...*

*Cu dreapta Lui ne-a ridicat
Din valul nopții de durere,
Și 'n ritmul doinei ne-a purtat
Spre ziua sfântă de 'nviere.*

*Voi, toți, cari ați văzut lumina,
Veniți în caldă înfrățire,
Cântați cântarea biruinței
Și-a muncii întru propășire.*

*Pe frunzi cununi de verde laur,
In suflete credința dreaptă;
Mărețul viitor de aur
Români, în cale vă așteaptă.*

*Cu noi e Dumnezeu! Cântați
Nălțând biruitoare flamuri;
Cu noi e Dumnezeu, aflați
Și vă plecați în față-i, neamuri.*

Psalm

de I. U. SORICU.

*Strigat-am cătră Tine, Doamne,
Și Tu de noi Te-ai îndurat,
Din noapte la viață nouă
Cu dreapta Ta ne-ai ridicat,*

Aprins-ai al Dreptății soare,
 Să dea lumină peste noi,
 Din robii care au plâns de veacuri,
 Se 'nalță neamul de eroi,

Cu freamățul de codru verde,
 Cu svonul grăitoarei mări
 Vom înfrăși cuvântul nostru,
 Să te mărească în cântări.

Strigat-am cătră Tine, Doamne,
 Și Tu de noi Te-ai îndurat,
 Din noaptea la viață nouă Library Cluj
 Cu dreapta Ta ne-ai ridicat.

Cântăm cântarea biruinței
 O mândră turmă și-un păstor,
 Neam liber, pe pământu-i liber
 Și Domnul sfânt ocrotitor.

Mărire întru îndurarea,
 Prin care Ție ne asameni
 Și pe pământ adaugi pace
 Și învoire între oameni!...

Unui frate mai mic

de ȘTEFAN BĂLCEȘTI.

Dacă treci pe lâng'o cruce, pe vreo culme,
[pe vreun drum

Sau pe șesuri, amintește-ți ruga ce ți-o spun
[acum:

Nu zori! — oprește-ți pasul și te-apropie
[tăcut...

È subțiere care cruce un martir necunoscut!...

Că de mori pentru-o credință moștenită din
[părinți,

Ți se cade așezare în soborul cel de sfinți!...

Și-acum, frățiorule, mai ascultă mi un
[cuvânt:

Cum te 'nchini la ceruri, de-astăzi să
[te 'nchini și la pământ!

La pământul Țării, care poartă 'n el atâția
[morți

Pentru care toată viața, blândă dragoste să
[porți!

Că pe unde-ți calcă pasul și pe unde-ai
[vrea s'apuci,

Calci pe sfinții noștri care, dorm uitați
[și fără cruci.

Țara mea

de VASILE MILITĂRU.

*De-ai veni pe-aici odată, ai vedea că am o țară
Ca un fagure de miere, strâns din flori de
[primăvară ;*

*Vara toată e 'n covoare, și-a covoarelor
[mândrețe
Peste văi și peste lanuri e țesută 'n mii de țefe ;*

*Grâu blagoslovit în luna lui Cuptor se face spic
Auriu cum e fuiorul firelor de borangic!...*

*Boi plăvani cu ochii umezi pe ogoare-și
[poartă plugul
Și din brazdele mănoase se ridică sfânt
[belșugul ;*

*În văzduhuri, pe deasupra roditoarelor câmpii,
Pune vrajă totdeauna un sobor de ciocârlii ;*

*Pe vâlcele aromite, pe la margini de izvoare,
Pasc în iarba de mătasă mii de turme de
[mioare ;*

*La cosit, la plug, la sapă sau la seceriș
[de grâu,
Vezi flăcăi cu spete late, cu mijlocul strâns
[la brâu ;*

Și fiecare nume, frumos ca o minune,
 Cântat va fi de vânturi... cât vântul va trăi.
 Și vii vom fi cu toții prin vremuri tot mai bune...
 Același fir ne leagă și 'n sfânta rugăciune
 Slăvi-ne-vor cu cinste copiii de copii!

Noi n'avem morți în țară și nimenea nu plânge
 Și nici un suflet încă de jale nu s'a stins!...
 Pe ce-i ce's duși... cu jală noi îi purtăm în
 [sânge,
 Credința lor e farul ce'n veci nu se va stinge!
 De-ar fi să cadă cerul... noi n'avem morți
 [de plâns!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Zadarnică, o, jale, ai vrea să rupi cununa!
 De cei plecați ne leagă acelaș fir de tort.
 Credința lor, a noastră-i, acum și 'ntotdeauna!...
 A lor fuse credința să fim cu toții una!...
 Zadarnic bați la poartă... noi n'avem nici
 [un mort!

Neam valah, neam al meu

de ARON COTRUȘ.

Neam valah, neam al meu,
 Cu pași de fier, cu pumni de cremene,
 Cine ar putea 'n izbânzi să-ți s'asemene,

*Dacă-ai vrea să vrei mereu,
Neam valah, neam al meu?!*

*Neam valah, neam al meu,
Cu uitătură: aprigă, sprintenă paznică, —
Saltă 'n picioare — oaste năprasnică,
De toate furtunile gata mereu, —
Neam valah, neam al meu!*

*Neam valah, neam al meu,
Ridică-ți peste a lumii aspră intrecere:
Pumn, pușcă, frunte, coasă, sapă, secere,
Și fă-le să străfulgere, prin timp mereu, —
Neam valah, neam al meu!...*

*Neam valah, neam al meu,
Oțeliți de trudă și de luptă crâncene,
De-om șovăi de-acum, de ne-om cruța, pustiul
[mânce ne,
Gârboviți de casne și-asupriri mereu, —
Neam valah, neam al meu!...*

Horia

de ARON COTRUȘ.

De jos

Te-ai ridicat drept, pietros, vișoros,

Pentru Moși,

Pentru cei săraci și goi, pentru toți...

Și-ai despiciat în două istoria,

Țăran de cremene

Cum n'a fost altul să-ți semene,

Horia!...

Te-ai desprins aspru din gloată,

Cu obrajii supti,

Cu ochii crunți,

Să lupți

Să 'nfrunți

Din sălbatecii-ți munți:

Oștile craiului, temniță, roată...

Vrut-ai să spinteci pe munți, pe văi,

Largi, netede, slobode căi

Pentru ai tăi,

Cei mâncați de streini, despuiați

De biruri, de sbiri,

De rele orânduiri...

Și uități

De regi și 'mpărați...

Pân' la Bălgrad pe roată,
 Uimind călăi, nemeși, gloată,
 Ți-a bătut neschimbat sub țintra săracă
 Aceeași mare, ne'nfricată inimă romano-dacă...
 Duhul tău trăește încă treaz în munți
 Și va trăi dârz cât vor domni peste Moși
 Sbiri crunți
 Și mișelnici despoși...

Uriaș Domn
 Pe-al adâncurilor noastre sfâșiat somn,
 Pe-al răzmerițelor roșu praznic,
 Mai roși vei oare vreodat' năpraznic,
 Acestui neam viața și istoria,
 Tu
 Munte
 Al vrerilor noastre celor mai crunte,
 Horia?!...

Cântecul lui Horia.

Horia și urcă oastea 'n deal
 Ungurii fug din Ardeal;
 Horia-și duce oastea 'n lunci
 Fug Ungurii în papuci.

*Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.*

*Pe cel câmp pustiu și 'ntins
Arde-un foc de noi aprins
Las' să ardă și să crească
Că-i în Țara Ungurească.
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.*

*Ungure, mustață lungă,
Zis-am morții să te-ajungă,
Zis-am crucii să te piardă,
Zis-am parei să te ardă...
Trageți hora să mai joc
La lumina celui foc.*

*M'am suit la munte 'n zori
Și-am prins fulgerul din nori
Și de-acolo din nălțime
L-am izbit în Ungurime!
Trageți hora ca să joc
Unde-i flacăra și foc!*

Doina lancului.

Pe dealul Feleacului
 Ese umbra lancului,
 Și jelește și se plânge,
 Că Ardealu-i plin de sânge;
 Și nu-i sânge păgânesc,
 Ci e sânge românesc:
 De feciori nevinovați,
 Drept în inimă pușcați.

Pe la Blaj, peste morminte,
 Ese umbra lui Axinte...
 Și suspină nădușit
 Că Ardealu-i tot cernit!...
 Nu-i cernit de norii grei,
 Ci de lacrimi de femei!
 Și de lacrimi de măicuțe
 Și de lacrimi de drăguțe!

C'a 'nverzit frunza de fagi
 Și n'au mai venit cei dragi!
 Că de vii ni i-a 'ngropat,
 Înălțatul împărat,
 Răsplătil-ar Dumnezeu
 Numai după gândul meu!

Marșul lui lancu.

Prelucrare după COSTACHE NEGRUZZI.

Astăzi cu bucurie
 Românilor veniți!
 Pe lancu în câmpie
 Cu toți să-l însoțiți.
 Spălați armele voastre
 Curând să alergăm
 Din locurile noastre,
 Pe barbari s'alungăm.
 Marte, Zeule,
 Marte, bravule,
 Cu noi să fii,
 Tu însoțește
 Și 'nsuflețește
 Pe ai tăi fii!

Optzeci de oi despoaie
 Și prin frigări le pun;
 De fluier, de cimpoaie
 Pădurile răsun,
 Românii se așează
 Pe lâng'un mare foc
 Și lancul ospătează
 Cu dânșii la un loc.

*lancule mare,
 Bravule tare
 Cu noi să fii,
 Tu însoțește
 Și 'nsuflețește
 Pe ai tăi fii!*

*Sunt gata, stau cu toții
 Să plece la izbânzi,
 Să izgonească hoții,
 Să capete dobânzi.
 lancu mergea 'nainte
 P'un cal cu agen curs,
 Și peste 'mbrăcăminte
 Purta piele de urs.
 Cine-a sta 'n cale
 Geniului mare
 Și brav Român
 Fulger și trăsnet
 Peste a lui creștet
 Dela Român!*

*Iată voiși porniră
 Românii cei voinici
 Ca lanțuri se înșiră
 Pe-a dealului potici,*

*Nevestele cu jale
Privindu-i lăcrămând
li auzea prin vale
Cum se duceau cântând.
Marte, zeule,
Marte, bravule,
Cu noi să fii.
Tu însoțește
Și 'nsuflețește
Pe ai tăi fii.*

CUPRINSUL

Pag.

1. Prefață	3
2. Imnul Național, de <i>Vasile Alecsandri</i>	5
3. Deșteaptă-te Române, de <i>Andrieu Mureșanu</i>	6
4. Imnul Astei, de <i>Andrieu Bârseanu</i>	8
5. Limba românească, de <i>G. Sion</i>	10
6. La patrie, de <i>A. Sihleanu</i>	11
7. Cântecul străinătății, de <i>Gh. Crețeanu</i>	11
8. Mama lui Ștefan cel Mare, de <i>D. Bolintineanu</i>	13
9. Hora Unirii, de <i>Vasile Alecsandri</i>	15
10. Țara, de " "	16
11. Doina, de <i>Mihai Eminescu</i>	19
12. Dumnezeuul nostru, de <i>I. Al. Lapedatu</i>	21
13. Țara mea, de <i>I. Nenițescu</i>	23
14. Pe-al nostru steag, de <i>Andrieu Bârseanu</i>	25
15. Patriei mele, de " "	26
16. Un falnic glas, de " "	28
17. Trei culori, de <i>Ciprian Porumbescu</i>	30
18. Cântec, de <i>Gh. Coșbuc</i>	31
19. Sus inima, de " "	32
20. Cântec, de " "	33
21. Spadă și credință, de " "	35
22. Graiul neamului, de " "	36

	<u>Pag.</u>
23. Scut și armă, de Gh. Coșbuc	38
24. Oșteanul și drapelul, de „ „	39
25. Rugămintea din urmă, de „ „	41
26. Balada strămoșilor, de Al. Davila	44
27. La arme, de St. O. Iosif	46
28. Zece Maiu, de P. Cerna	48
29. Pământ sfințit, de Gh. D. Buzdugan	50
30. Limba noastră, de Al. Mateevici	51
31. Plugarii, de Octavian Goga	53
32. Cântecul muncii, de „ „	56
33. Patria română, de M. Dragomirescu	58
34. Cu noi e Dumnezeu, de I. U. Soricu	59
35. Psalm, de „ „ „	60
36. Unui frate mai mic, de Stefan Bălcești	62
37. Țara mea, de Vasile Militaru	63
38. Noi n'avem morți, de Zaharia Bârsan	64
39. Neam valah, neam al meu, de Aron Cotruș	65
40. Horia, de „ „	67
41. Cântecul lui Horia, de un poet necunoscut	68
42. Doina Iancului, de „ „ „	70
43. Marșul lui Iancu, prelucrare după C. Negruzzi	71

BIBL. UNIV. CLUJ

7285 21.2.1938

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII CLUJ

Datorințele bunului român.

I. Ce este Asociațiunea „Astra“ ?

Este cea mai mare și cea mai veche societate românească din Ardeal, pentru răspândirea culturii în sânul poporului român.

II. Ce a făcut și va face Asociațiunea ?

1. A ajutat în timpuri grele, cu *burse*, tinerii români la învățatură de carte și de meserii. — 2. A înființat o *bibliotecă centrală* în Sibiu. — 3. A înființat un *Muzeu* minunat, cuprinzând mai ales lucruri făcute de harnicele țărance române, dar și alte celea. — 4. A ținut zeci de mii de *conferențe* populare la sate și la orașe. — 5. A înființat *cursuri pentru analfabeți* (neștiutori de carte). — 6. A înființat *bănci populare și cooperative*. — 7. A tipărit, în zeci și zeci de mii de exemplare, *cărți de învățatură și petrecere pentru popor*. — 8. Tipărește revista „*Transilvania*“. — 9. A înființat *despărțăminte, cercuri culturale, biblioteci populare* la sate. — 10. A ajutat construirea de *Case naționale*. — 11. Ajută tipărirea unei biblioteci pentru cărturarii cu școală mai mare (de către Secțiile „*Astrei*“ din Cluj).

III. Ce trebuie să facă orice Român bun ?

1. Să se *inscrie membru* la Asociațiune (membru fondator 100 Lei, membru pe viață 500 Lei, membrii activi 50 Lei). — 2. Cărturarii cu știință de carte mai multă să aboneze revista „*Transilvania*“ și să cumpere cărțile tipărite de Secțiile „*Astrei*“. Aceștia, și apoi lumea dela sate să *cumpere* broșurile din Biblioteca populară a „*Asociațiunii*“ (fiecare coală de tipar de 16 pag. 1 Leu, 50 coale cu 800 pag. 50 Lei)

**Să iubiți Asociațiunea „Astra” — cetitori
români ai acestei cărți!**

**Dacă iubiți Asociațiunea aceasta, să știți
că lucrați pentru propășirea noastră, a tu-
turora!**

**„Astra” vrea o țărănime sănătoasă, de-
șteaptă, vrednică, cu gospodării înfloritoare,
cu încrederea într'un viitor strălucit.**

Calea „Astrei” duce spre mântuire!

Ultimele numere ale „Bibliotecii popo-
rale” sunt următoarele:

Nr. 239. *Zile Mari*. Conferințe pentru
sărbătorile naționale: 24 Ianuarie, 10 Mai,
8 Iunie, Ziua Eroilor și 1 Decembrie de *Horia
Teculescu*.

Nr. 240—241. *Zile Mari*. Conferințe pentru
sărbătorile naționale: 24 Ianuarie, 10 Mai,
8 Iunie, Ziua Eroilor și 1 Decembrie de *Gh.
Beniog și Aurel Radu*.

Nr. 242. *Cărturari români*. Biografia de
Ion Agârbiceanu. Material de utilizat și la
conferințe.

Nr. 243. *Calendarul pentru popor al Aso-
cياțiunii*, pe anul 1938, întocmit de *Horia
Petra-Petrescu*.

Nr. 244. *Din durerile Maramureșului*,
piesă în 3 acte și două tablouri, de *George
E. Racofi*, trad. de *Cornelia Dr. Șotel*.

Nr. 245. *Cămin pustii*, piesă teatrală în
3 acte, de *Sabin G. Trușia*.

Nr. 246. *Fire de nalbă*, povestiri, de
Sabin G. Trușia.